

[Indenrigsministeren.]

og jeg opfordrer de Partier, som har stillet disse Forslag, til at yde deres værdifulde Medarbejderskab ved dette Arbejdes Udførelse. Jeg tilføjer, at Regeringen appellerer til Landstingets gode Medvirkning til Opretholdelsen af en sund offentlig Økonomi, saa at vi ikke ved uovervejede Handlinger bringer den Orden i de offentlige Finanser, det hidtil er lykkedes at opretholde her i Landet, i Fare, men at vi stadig kan staa som et af de Lande i Europa, der har den offentlige Økonomi i den bedste Orden.

Jeg har set i visse Blade — ganske vist Blade af den Slags, der i høj Grad bevæger sig paa den politiske Agitations Overdrev —, at den nuværende Regering ødslede paa alle Omraader, kastede Penge ud her og der. Jeg maa sige, at jeg saa ikke anført noget Eksempel derpaa, og jeg vilde gerne, hvis der skulde være Medlemmer i dette høje Ting, som har en saadan Opfattelse, bede dem, om de ikke vil nævne, paa hvilke Omraader den nuværende Regering har vist Ødselhed. Jeg tror ikke, det vil være muligt. Jeg tror, man maa indrømme, at Statshusholdningen ledes med fast og sikker og sparsommelig Haand, og jeg opfordrer Landstinget til ikke ved ubesindige Forslag at vanskeliggøre dette.

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Rasmussen): Inden jeg gaar over til at give de Oplysninger, som især den højtærede Indenrigsminister saa stærkt spurgte efter, og som skulde mangle ved Forelæggelsen af disse Lovforslag, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det, der er sagt henholdsvis af Finansministeren og Indenrigsministeren. Den højtærede Indenrigsminister talte Gang paa Gang om, hvor det er „det foregaar“, og dermed mente han, at der, hvor alt skulde foregaa og foregik, var i den Landbokommission, der nu er nedsat. Nej, dette Princip kan vi ikke helt ud bilige. Der, hvor det foregaar med Hensyn til de Ting, her er stillet Forslag om, er det høje Landsting og ikke Landbokommissionen, og jeg ved ikke, om der er nogen, som kan forbyde os her at forelægge Forslag af den Art, som nu er fremkommet; selv om der forberedes lignende Forslag i Landbokommissionen, kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til, at man atter og atter skal høre dette Ord: det er der, det foregaar. Her foregaar det nu, højtærede Indenrigsminister, i Dag, og jeg kan kun beklage, at den højtærede Indenrigsminister saa stærkt har afvist disse Forslag og erklæret paa Regeringens Vegne, at dem vil den ikke for-

handle om, til Trods for, at den højtærede Minister har sagt, at der dog paa ikke saa faa Punkter var Ting, som der maaske kunde forhandles om, og som ogsaa Regeringen var indforstaaet med der maatte ske en Forandring i.

Den højtærede Finansminister udtalte, at det var et meget daarligt Forarbejde o. s. v., og Ministeren henviste særlig til Grundskylds- og Ejendomsskyldspromillen. Jeg maa oplyse den højtærede Finansminister om, at vi udtrykkeligt har sagt — det sagde jeg ogsaa i min Forelæggelsestale —, at Forholdet mellem Grundskyld og Ejendomsskyld vil vi ikke røre ved, og naar vi derfor foreslaar Grundskylden nedsat, er det ganske naturligt, at vi ogsaa foreslaar Ejendomsskylden nedsat i samme Forhold. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Det har De ikke gjort). Ja, ja, det kan vi tales ved om.

Det glædede mig rigtignok at høre fra de to højtærede Ministre, at man nu meget stærkt gaar ind for, at naar der forelægges et Lovforslag, der medfører Udgifter, skal man ogsaa anvise Dækning i alle Enkeltheder. Det har dog ikke altid været saadan, at Socialdemokratiet ikke har forlangt Udgifter af Staten uden at anvise Dækning for dem. Men hvis der er sket en Forandring paa det Punkt, glæder det mig kun, og jeg skal i Dag prøve paa at vise, at heller ikke vi har undladt at pege paa, hvorfra Dækning for Udgifterne efter disse Lovforslag kunde komme.

Det er sikkert enhver klart, at den Udvikling, der er foregaaet her i Landet i det sidste halve Hundrede Aar, er løbet fra Skatterne paa de faste Ejendomme. Saaledes som Forholdene var herhjemme for et halvt Hundrede Aar siden, var det efter min Mening naturligt, at Beskatningen af den faste Ejendom var det væsentlige, ja, den afgørende i Sogne- og Amtskommunerne. I de Tider spillede Landbefolkningen, de der levede af Landbrug, en fuldkommen dominerende Rolle; men den kolossale Udvikling, der er sket særlig i det sidste halve Hundrede Aar ikke blot af Statens Byrder, men ogsaa ved, at andre Erhverv er kommet ind paa Landet, har medført, at den Befolkning, som nu lever ude i, om man vil kalde det, de rene Landkommuner, er blevet af en helt anden Beskaffenhed, det er en helt anden Type end for 50 Aar siden. De lever ikke mere udelukkende af Landbrug, men af mange andre Erhverv, og derfor er Sogne- og Amtskommunerne helt anderledes stillet, end den Gang det var Landmændene og dem,